

Autor/ka Ludmila Hrnčířová

Název Dětská literatura a její využití v biblioterapii

Vedoucí PhDr. Hana Landová, PhD.

Oponent doc. PhDr. Jiřina Šmejkalová, CSc.

Hodnocení Dobře

Datum vyhotovení 25.8. 2018

Práci doporučuji k obhajobě

Cíl práce

Dle SIS: Cílem bakalářské práce je zmapování české dětské literatury vhodné pro využití v biblioterapii. Budou popsány druhy biblioterapeutické literatury a možnosti jejího využití v kontaktu s dětským čtenářem. Součástí práce bude i stručná charakteristika dětské literatury obecně a její vývoj v českém prostředí.

V praktické části bude proveden **průzkum trhu s dětskou biblioterapeutickou literaturou** a rozhovor s terapeutem využívajícím knih v léčbě dětských pacientů. (zvýrazněno oponentkou)

Cíl práce byl splněn částečně

Bodový zisk za práci	Hodnocení
0-50 bodů	Neprospěl, nedoporučeno k obhajobě
51-60 bodů	Dobře (3)
61-80 bodů	Velmi dobře (2)
81-100 bodů	Výborně (1)

Hodnocení práce

Aspekt kv. práce	Vysvětlení	Možné hodnocení
metodologie a věcné zpracování tématu	<p><i>Byla provedena zevrubná rešerše zadaného tématu, jakož i sběr značného množství dat. Je třeba ocenit, že autorka využila svých zkušeností ze studia v rámci Erasmu, a kromě domácích zdrojů, pracuje nejen s angloamerickou literaturou, ale i polskou. Nezapře zaujetí tématem. Ovšem chybí jasně definovaná výzkumná otázka i hlubší kritická analýza pramenů a výsledků zkoumání. Průzkum trhu s dětskou biblioterapeutickou literaturou deklarovaný v SISu chybí.</i></p> <p><i>Další komentáře viz Slovní hodnocení</i></p>	20 bodů
přínos a novost práce	<p><i>Ačkoli téma nabízí řadu potencionálně inovačních problémů a otázek, a je dosud nepochybně výzkumně podceněno, práci chybí precizněji formulovaný výzkumný záměr a závěr. Tudiž je její přínos ve stávající podobě poněkud omezený.</i></p> <p><i>Cenná je bibliografie titulů určených k biblioterapeutické praxi, ačkoli je do textu nevhodně vkomponována.</i></p>	10 bodů
citování, korektnost citování, využití inf. zdrojů	<p><i>Autorka v zásadě korektně cituje použité materiály, ovšem matou odkazy na citáty z titulů uvedených v Bibliografické rešerši.</i></p>	17 bodů
slohové zpracování	<p><i>Text je v podstatě čtivý, vybrané části odpovídají normám odborného stylu (např. kap. Biblioterapie), ovšem vyjadřování autorky – zčásti i díky některým z použitých zdrojů (viz Slovní hodnocení) inklinuje ke</i></p>	5 bodů

	<i>sporným, zjednodušujícím a zkratkovitým formulacím.</i>	
gramatika textu	<i>Gramatická úroveň práce je přijatelná.</i>	5 bodů
CELKEM		57 bodů

Slovní hodnocení:

Práce vykazuje známky poměrně značného úsilí vynaloženého zejména na sběr sekundárních zdrojů. Není také pochyb o tom, že „obecné povědomí o tomto tématu (je) u nás nedostačující“ a proto je třeba ocenit odvalu, s níž se autorka do jeho zpracování pustila. Kromě výše zmíněných výtek, ovšem několik dodatků. Není jasná funkce, role a ani definice „kvantitativní bibliografické rešerše“, jež zabírá značnou část práce (s. 19-39) a kromě seřazení jednotlivých titulů do tematických skupin, obsahuje pouze základní bibliografické údaje o jednotlivých textech a několikařádkový citát z každé publikace bez udání stránky. Pokud měl být tento seznam titulů využit např. pro budoucí praktickou příručku pro biblioterapeuty, měl být součástí příloh. Další nejasností je absentující logické propojení mezi kap. „Vývoj dětské literatury u nás“ (s. 11-16 s tím, že již pojem „u nás“ budí rozpaky) a tzv. „Praktickou částí“, tj. zmíněnou bibliografickou rešerší. Kromě toho se značná část „Vývoje ...“ opírá o studii poplatnou době svého vzniku (Chaloupka, Vondráček, 1984), a tak není divu, že autorka dochází ke sporným závěrům typu „Příkladem díla, které plní funkci „rekreační výchovy“ s prvky tradice lidové slovesnosti a folklóru, jsou *Broučci* Jana Karafiáta“ (s. 14), aniž by zmínila teologické a etické aspekty díla. Dovídáme se tak i to, že „*Malý Bobeš* J. V. Plevy znamenal významný mezník svou uměleckou osobitostí a vypravěčskou výrazností“ (s. 14). Ovšem alespoň zmínka o dvou přepracovaných vydání z let 1950 a 1953, v nichž autor reagoval na kritiku sociálně smířlivého vyznění původního textu z třicátých let, a jež se stala součástí ideologicky definovaného kánonu české dětské literatury prakticky až do r. 1989, chybí. Tvrzení, že „V 80. letech po vydání Charty 77 dosahuje česká literatura věhlasu v zahraničí, znovu píšící zakázání autoři, kteří se dříve buďto museli úplně odmlčet, nebo psali pod pseudonymy ...“ (s. 16) je předpokládám jakýmsi formulačním nedopatřením. Věta „Vzniká exulantská a samizdatová literatura.“ (s. 16) sice může být téměř úsměvná, ovšem zároveň představuje promarněnou šanci k zamyšlení nad funkcí a pozicí exilové a samizdatové produkce - případně absence této pozice (?) - v tvorbě pro danou cílovou čtenářskou skupinu. Rozhovor s Marcelou Kořínkovou je sice nesporně přínosný, ale chybí mu analýza a interpretace.